Thi saa har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbaarne, for at hver den som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

Den som tror paa ham, bliver ikke dømt; den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn.

13de aargang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i September 1937 Nr. 16

18de Søndag efter Trefoldighed. Mark 10, 17-27.

Pastor J. T. Borgen

Hvor vanskelig skulle de som have rigdom komme ind i Guds rike.

Naar Jesus udtaler disse ord til sine disciple, er det, fordi han netop har havt et tilfelde hvor en rig mand hadde taget en overmaade vigtig bestemmelse: nemmelig at søke Guds rike.

Han hadde vidstnok lært om Guds rike av de taler som Jesus selv hadde holt. Blandt andet hadde disse sandheder festet sig i hans skjel: Fred med Gud. Glæde i samfund med Gud, og glæde i samfund med de troende. Jesus vilde komme igjen og opvekke de døde, og give dem et nyt liv, og en salig tilværelse hos Gud i himlen. Paa den anden side hørte han ogsaa hvad de hadde at vente som var borte fra Gud i verden, med en urolig samvitighed, mørke overfor fremtiden, og tilsidst evig fortabelse.

Efter moden overveielse tager han sin beslutning. Han vil komme ind i Guds rike, og derved nyde de goder som dette byder, baade for dette liv og for det som følger. Og han vil gjøre det snart. Ingen av hans gjøremaal, ingen av hans mange venner kunde nu hindre ham fra at fuldføre sin beslutning. Han løb avsted for at finde Mesteren fra Nazaret som hadde lært ham rikets beskaffenhed. Nu vilde han vite hvad han selv maatte gjøre for at arve dette rige. Jesus har svar ferdigt: Hold budene. Til dette sa han: "Dette har jeg holdt fra min ungdom." Men Jesus hadde endnu en betingelse: Selg hvad du har og gi det til fattige. Dette kom noget uventet. At Gud vilde gribe ind i hans private forretning og tae fra ham det som hørte ham til, syntes han blev formeget. Forresten hadde han ingen kjerlikhed eller medlidenhed med de fattige. Hans hjerte var haardt som sten overfor dem. Han blev bedrøvet og gik bort. Han gik tilbage til sine venner og sin eiendom, og vi hører ikke noget mere fra ham. Han søkte Guds rike, men hans rigdom hindret ham fra at naa maalet.

Da vender Jesus sig til sine disciple og sier: "Hvor vanskelig skulle de som have rigdom komme ind i Guds rike." Eller som han gjentar senere: "Børn: hvor vanskeligt er det at de som forlader sig paa rigdom kunde gaa ind i Guds rike." Han vil altsaa her minde dem om, at efter den aand og væsen som Guds rike er bygget paa, har de som er rige mange vanskeligheder at overkomme, før de kan komme i et ret samfund med Gud. De er som, Jesus sier, fristet til at sætte sin lid til sin rigdom istedenfor Gud, som har lovet at være vor kjerlige Fader som vil gi os alt vi trænger baade for legeme og skjel.

Mange av hans troende efterfølgere har vidstnok havt mange haarde kampe med denne fristelse. Mange flere har vendt sig bort og givet op haabet om denne salige tilværelse i Guds samfund. Her gjelder Jesu formaning til alle saadanne: "Stræber alvorlig for at gaa ind igjenem den snævre port." Ja la dette bli den ene store sak for dig, at komme ind i Guds rike. Saa er du frelst for tid og evighed. Amen.

Sydvestre Saskatchewan Indremissionsforening avholdt sit vaarmøte ved Frontier, Sask., June 20—22. Møtet aapnedes søndag morgen med præken av Prof. S. L. Klyve av Fergus Falls, Minn. Eftermiddag talte Evangelist E. L. Scatvold som var hovedtaler ved møte og pastor P. Overlid av Stewart Valley, Sask. Tre talere fra tre forskillige samfund dog i fuld harmoni i forkyndelsen. Flere av lægfolkene tok del med tale og vidnesbyrd. Hver morgen begyndtes med en halv-times bønnestund, og vi fik erfare det var godt at være sammen om Guds Ord og bøn. Flere opvartet med sang, som er ogsaa til opbyggelse paa veien.

Ved forretningsmøte tirsdag blev de følgende valgt: Til styrresmedlemmer: T. Tysseland, C. Overland og Knut Heggestad. Til Formand, G. J. Ostrem. Vise-formand, O. Thoring; Sekretær, G. Gilbertson; til Kasserer, S. Hanson.

Spørgsmaalet om hvorledes at faa største utbytte av de lokale kræfter blev drøftet en stund, og mange gode raad og vink git. Bestyrelsen blev paalagt at arrangere bedst muligt hvad emisser angaar. Maa Herren velsigne Ordets sæd.

—Geo. Gilbertson, Sekr.

Hvor bær det hen.

Jeg ser i "Norøna" No. 35, lidt fra Sogneprest Messels reise i Amerika. Ifølge hans rapport om sine indtryk fra reisen, hvad det kirkelige angaar, kom han hjem med den tanke at det stod daarligt til med det kirkelige stel. Verdslighet og letsindighet hadde tat pladsen for sand kristendom. Foreningsliv, dans og kortspil mest fremtrædende. Dette hvad vor egen Lutherske Kirke angaar.

Vi blir saa vandt med dette nu, at vi staar i fare for at sløves mer og mer like overfor sand kristendom. Denne presten hadde nok ret. Vor egen formand pastor Lavik kom med noget lignende paa vort sidste skolemøte i Outlook. "Fem-og-tyve aar fra nu av," sa han, "vil vor lutherske kirke her i Canada være død, dersom her ikke blir gjort et kraftigt tiltak for at fremme kirkens arbeide." Dette, mente han kunde bedst bli gjort ved at faa et presteseminar igang iblandt os. Vi finder nemlig, at mange av dem der kommer hid fra statene som prester, især de yngre da, stanser bare en kort tid. Aarsakene kan være saa forskjellige. Drivkraften til gjerningen kan ikke være saa stor. Man opnaadde at bli ordineret efter kald fra Missions komiteen. Kald til at gaa ut blandt vort folk, som har sat sig ned her og der i utmarkene, med Guds ord. Mange av dem finder disse prestekald ganske besværlige. Driften til at opfylde sit kald, er ikke stor og stærk nok til at opveie opofrelserne. Saa reiser man sin vei ved første anledning. Derfor denne tanke om eget presteseminar. Faa ungdom fra vor egen midte, ungdom, som finder, de har trang til at gjøre noget for vor Guds rikes fremme iblandt vort folk.

Tanken er god, ti det staar ikke godt til i Menighetene vore, noget maa gjøres. Et er sikkert, at faar vor Herre fat paa prest og menighet, blir alt anderledes.

Hvad er det, som gjør at steder der har været betjent av en og samme prest i aarevis, og som til at begynde med hadde baade søndagsskole, kvindeforening og ungdomsforeninger gaaende nu findes at være blit saa likegyldige, at alt er lagt ned; det eneste som er igjen er, at man kommer isammen engang i maaneden en times tid om en præken. Hvad blir der saa av dette? Ingen ting. alt blir verdslighet og aandelig død. Naar en prest ser dette, var det bedre han gik til side og lod en anden prøve sig. Der er alt for megen kulde og død rundt omkring os. Istedetfor at finde aandeligt liv og vækkelse iblandt vort folk, finder vi helst det motsatte. Hvor bær det saa hen? Just, som forutsagt.

Omkring 30 aar siden, da vort folk strømmede ind over Canadas prærier og skogdistrikter, hadde De saa megen respekt og omsorg for sjælenes frelse, at de begyndte med engang at lægge grundvolden for Kirkens arbeide. Nogle fik organiseret menigheter, saa til at faa besøk av prester fra nogensteds. Nogle fik religionsskole igang. Fandt en lærer nogensteds, fik samlet børnene om Guds ord, ofte i usle hytter, glædet sig naar en Guds ord forkynder kom rundt.

Vi har gamle prester iblandt os endnu, prester som ofret alt—fort at hjælpe vort folk frem til sand Gudsfrygt, byggede kirkehuse og fik lagt grundvolden for vort Lutherske kirkearbeide her i Canada. Ære være disse!

Jeg har undres paa, hvad er det disse unge karene, som kommer her fra statene, som om De kom paa et besøk, bare, søker efter. Vort folk her i Saskatchewan og Manitoba viste ved sin handling, hvad de længtede efter, da de gik hen og byggede Outlook College.

Der var da nok av skoler rundt omkring os, ogsaa da. Det var ikke saa aldeles nødvendigt for os at bygge denne skolen for at faa vore børn, lærde nok. Nei, den store tanken bakenom var, at faa en kirkeskole for vort folk, ret her iblandt os. En skole hvor vor lutherske ungdom kunde faa sin utdannelse. Bevares for vor kirke, saa at, naar de kom ut blandt folket, kunde fylde pladsene, saa Mgh. og Settlementer kunde føle der var noget hos disse unge man kunde faa tillid til og saaledes trykt overlate sine i deres hænder. Skolen vor sat der, som et Monument, et fyrlys for vort folks fremtid.

Kirken her i Canada overtok skolen og alt var vel. Det var for at hjælpe kirken i sit arbeide, at skolen blev sat der. Kirken har ogsaa støttet saa langt. Nu, derimot, ganske uventendes, besluttede kirkens ledende mænd, at ta al støtte fra denne vor skole for at gi den til Camrose skolen. Saa har da kirken snud ryggen til sit eget barn, et barn, som gjorde alt i sin makt for at Støtte og hjælpe det arbeide, som kirken forsøkte at gjøre. Dog, kan maaske Herren vor Gud, endnu faa bruk for denne skolen vor, til sit navns forherligelse. Folket vil endnu gjøre sit til dens vækst og trivsel; saa hjælpe os Gud.

—Oscar Berg.

De helliges samfund.

(Fortsat fra sidste nr.)

Som enkelt-kristen eier jeg hele Jesu frelsende naade, men bare en liten del av Kristi opbyggende naadegaver Frelsens fylde ligger hos den enkelte, naadegavenes fylde ligger i de helliges samfund. Enhver for sig har adgang til den rensende kilde; men til alle Guds opbyggende kilder har kun den samlede kristenflokk adgang.

Det var over den samlede disippelflokk at pinsens aand blev utgydt. Det er som Ap. gj. 2, 1 til overflod vil understreke dette: De var alle — samlet — paa samme sted.

(Fra Fr. Wisløff: Jeg tror paa den Hellige Aand.)

Barneundervisning.

(Lutheraneren)

(Pastor E. Jaastad, som nu har opnaadd den høie og ærværdige alder av 91 aar, men som endnu er aandsfrisk og klart tænkende, har skrevet et længere brev til vor fællesformand, dr. J. A. Aasgaard, hvori han behandler barneundervisningen. Formanden har stillet dokumentet til "Lutheraneren"s raadighet. Indholdet er saa koselig og hjemlig skrevet og gir os saa meget at tænke paa, at "Lutheraneren" glæder sig over anledningen til at la sine læsere faa nyte godt av det. Avhandlingen er for lang til at kunne trykkes i ett eller endog to eller tre numre av bladet, men vil komme i kortere avsnit. Det første følger altsaa her. — Red.)

(Efter at ovenstaaende var skrevet og indlevert til sætteren, kom budskap om at past. Jaastad var avgaat ved døden. Denne veteran i Herrens tjeneste har da 91 aar gammel faat, som vi sikkert haaber, gaa ind i den himmelske hvile. Det vil da ogsaa ha øket interesse at læse dette hans sidste produkt. — Red.)

Ved "barnelærdom" forstaar jeg indholdet av vor katekismus, forklaring og bibelhistorie, og hvorledes indholdet av disse bøker kan bli os til størst velsignelse kom jeg først til forstaaelse av ved at erfare de ikke-virkninger og virkninger disse bøkers indhold hadde gjort paa mig selv, og hos os var det et ordsprog at "erfaring er den bedste læremester."

Jeg antar jeg var omtrent fire aar da jeg i ABC-boken begyndte at stave og læse. Men jeg erinder som om det var idag at jeg sat i vinduskarmen og pugget de spørsmaal og svar i katekismen: "Hvorledes annammes dette sakramente værdeligen?" Det var pent veir, marken var grøn, epletrærne blomstret og en del faar som vi kaldte "sauer," gjorde sig tilgode med det ferske græs. Jeg utbrøt da: "Aa nei, aa nei, kur godt sauene har det, dei slep læsa!" Saa vidt jeg vet fik jeg ikke ris og heller ikke irettesættelse for denne min uttalelse. Mine forældre har vel anset det som barnedaarskap. Da jeg sa dette var jeg bare tre eller fire dage under eller over fem aar.

Saa lærte jeg utenad i katekismen om "Skriftemaal." "Bønner før og efter maaltidet" hadde min mor og far lært mig mundtlig før jeg begyndte at læse katekismen og "Hustavlen," saa jeg var vel mindst fem aar da jeg begyndte at læse forklaringen, "den store," "Sandhet til Gudfrygtighet," hvilken almindelig var brukt i Bergens stift, da bispen Johan Nordahl Brun ikke vilde vite av nogen anden forklaring indtil H. U. Sverdrups uttog kom i 1865. Hver søndag undersøkte far eller mor eller et av mine ældre søskende om jeg kunde de stykker av forklaringen, hvilke jeg skulde ha lært den uken, og enkelte stykker like fra forklaringens begyndelse. Kunde jeg det ikke, fik jeg søndag eftermiddag ikke gaa ut og leke med de andre barn, men maatte sitte inde til jeg hadde lært det.

Den gang var der ikke særegne skolehus. Skolen holdtes saa og saa mange dage hos hver gaardbruker. Husmænd, hvorav der kunde være henimot dobbelt saa mange som gaardbrukere, slap fri. De hadde ogsaa saa meget mindre stuer. Foruten det bord som hørte til stuen, var der to lange bord, som vi gutter flyttet med skolen. Stuene var den tid temmelig store, men i den kredsen hvor jeg var født og vokste op, var der saa mange barn in de maatte deles, saa vi møtte anden hver dag i en og en halv maaned ad gangen. Læreren hadde to kredser, saa han delte skoletiden i to like dele for hver kreds. Tiden i skolen anvendtes til at lære at læse, regne, skrive, geografi, og med at høre og gi "lekser." Han var meget begavet, men hadde ikke været i nogen "lærerskole". Naar han ikke holdt skole, bygget han huse, og var da, likesom da han holdt skole, saa langt fra sit hjem at han bare kunde være der litt om søndagen, saa det nok maatte være hans hustru som underviste deres barn. Ved slutningen av hver skoledag katekiserte han over en del av bibelhistorien, hvilket han uttydet "allegorisk," som vel kunde være underholdende, men hvorav jeg intet lærte om veien til salighet. I to uker da denne lærer var syk hadde vi en seminarist og han forklarte baade katekisme, forklaring og bibelhistorie.

Hver dag prøvde jeg om jeg kunde det jeg hadde lært før i uken, og ved maanedens slutning gjorde jeg en lignende prøve med alt jeg hadde lært i forklaringen like fra det første stykke. Jeg var vel 11 aar da jeg var færdig med forklaringen, men det eneste nye som var kommet ind i mit hode og hjerte var at med "far og mor" i fjerde bud menes ogsaa "øvrighetspersoner, formyndere, husbonder, prester, skolemestre og deslike." Saa skulde jeg begynde at "lære utenad" Herbslebs bibelhistorie, der ikke er saa letfattelig og hjertelig som Vogts bibelhistorie. Havnegangen (pasture) laa der litt høiere oppe end aker og eng, saa man om vaaren lot faarene gaa en tid paa engmarken før man tok dem op i havnegangen, men efter at byg og rug (hvete saadde man den gang ikke der) var kommet ovenpaa jorden, maatte nogen passe paa at faarene ikke kom og aat den op, og det blev da min arbeide, just som jeg var begyndt med at lære bibelhistorien, ogsaa "utenad." Da hadde jeg bibelhistorien med mig ute paa marken, kom der regn, hadde jeg den paa indsiden av trøien (coat). Jeg hadde ikke hat bibelhistorien mange dage før jeg sa til mig selv: "Den gamle undervisningsmaate at lære katekisme og forklaring først og saa bibelhistorie er aldeles urigtig. Bibelhistorien skulde først bli kjendt, saa vilde katekismen og forklaringen ha en ganske anden virkning paa hode og hjerte, og deri er jeg blit mer og mer bekræftet.

(Pastor Jaastad fortsætter med at fortælte om begivenheter i hans barndoms- og ungdomstid i Norge, der dreier sig om hans tema, karakteriserer en del prester og lærere fra hin tid).

Men hadde det været smaat med sjæleføden i skolen, saa blev det, Gud ske lov og tak! det motsatte i forberedelsen til konfirmation, hvilket man paa de tider og det sted jeg vokste op, kaldte at "gaa og læse." Presten het Nils Koren, søn av sorenskriver K., baade født og opvokset i bygden, saa han kjendte folket vel. Han var ikke veltalende, men grundig og alvorlig i sine prækener. Til at undervise konfirmanter hadde han en særegen gave. Pastor O. Olafson, der var prest for de samme menigheter, skriver 46 aar eftr Korens død at han som lærer maa ha været i besiddelse av sjeldne gaver. Pastor Koren brukte henimot to aar til sin konfirmantundervisning. Vi møtte hver uke vaar, sommer og høst og hver anden uke om vinteren, hver gang 4 a 5 timer og ofte litt mere, men hadde omtrent 1½ time til at faa os mat. Stundom kunde det bli op til 6 timers undervisning paa en dag; men pastor Koren forstod at gjøre sin konfirmantundervisning saa interessant at jeg aldrig la merke til at nogen kjedet sig. Jeg og mange med mig var saa glade i hans undervisning at vi med bedrøvelse tænkte

HYRDEN

Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.

Rev. H. L. Urness, Editor, Cabri, Sask.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All contributions, changes of address, and money for the paper kindly send to

Mr. Joseph Haave, Naicam, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by the RUNDSCHAU PUBLISHING HOUSE, Winnipeg, Man.

Mere læsestof. Nu da beretninger fra de større møter er blit git saa trænges mere almindelig læsestof. Især er dette, som ofte har vært mindet om, tilfelde hvad den norske avdeling angaar. Især bedes om at la os faa nyheter om arbeidet i de forskillige arbeidsfelt i distriktet. Det kan bli andre til opmuntring eller formaning: "Gak I hen og gjør likesaa."

Præken. Er der nogen av prestene der har liggende noen *kort* skreven engelsk præken saa vær snil at send den til "Hyrden." Vil motta den med tak. U.

paa at "læsedagene" skulde faa slut.

Omtrent fire maaneder efter at jeg var konfirmert, blev jeg optat som elev ved Stordøens skolelærerseminarium, hvorfra jeg blev dimitert to aar senere. Da det flere aar før blev besluttet at der i hvert stift (bispedømme) i Norge skulde oprettes en skole til utdannelse av lærere for almuskolen, og da man for Bergens stift valgte Stordøen der ligger i den sydlige ende av dette stift, antar jeg det ikke var for stedets skyld, men av hensyn til presten som var der, nemlig Daa, som var en ualmindelig dygtig mand.

Men omtrent et aar før jeg kom til dette seminarium, var pastor Daa ansat som sogneprest ved domkirken i Bergen og pastor Kierulf ansat som prest for Stordøens menighet og bestyrer for det derværende seminarium. Hvorledes det kom istand, har jeg her i Amerika faat vite av pastor H. A. Stub, som var prest i Big Canoe menighet i Iowa, 1865—91. (Se "Presteboken," s. 97.) Han hørte paa samtalen mellem bispen og Kierulf om den sak. Kierulf var nemlig dengang stiftskapellan, og bispen vilde faa ham til at søke det ledige kald paa Stordøen; men Kierulf vilde ikke; han syntes ikke han var dygtig for den stillingen. Men der var flere prester tilstede foruten Stub, og de var enige i at Kierulf var meget vel utrustet for den stillingen. Saa kom han med den grund, at om han indsendte ansøkning om det kald, saa fik han det ikke paa grund av sin ungdom. Da svarte bispen: "Det skal jeg sørge for."

Ja, saaledes kom Kierulf som prest og bestyrer for seminariet, og selv de som en tid hadde faat undervisning av Daa, der hadde en særegen gave til at vinde sine elevers agtelse og kjærlighet, var alle enige i at den nye bestyrers forklaring over bibelen var baade grundigere og alvorligere end det de hadde faat av den forrige bestyrer. Det syntes jeg ogsaa om hans bibelforklaringer i forhold til det jeg fik i St. Louis, Mo., hvor dogmatik syntes være hovedfaget.

Bygningene for seminariet paa Stordøen var den tid jeg var der bare for undervisningen (senere blev der ombygget, saa elevene kunde og faa sin kost og hus paa skolen), saa vi maatte faa mat og hus hos bønderne rundt omkring. Jeg var saa heldig at jeg fik plads tæt ved kirken, saa jeg ofte hørte Kierulf undervise konfirmantene, og det var meget grundigere og alvorligere end den religionsundervisning vi fik paa seminariet; men jeg antar at en hel del av det han sa kunde de ikke forstaa. Han selv hadde ingen barn, hans hustru var sykelig og laa vist tilsengs, jeg saa hende aldrig utenfor huset eller i kirken. Efter nogen aars forløp hørte jeg av folk som kjendte til det og forstod sig paa det, at pastor Kierulf var blit en ualmindelig dygtig lærer ogsaa for barn.

Ved seminariet var to teologiske kandidater, hvorav den ene underviste i religion efter forklaringen og Vogts større bibelhistorie, og den anden i verdens-, Norges- og kirkens historie samt geografi. Den en av disse var nylig gift og den anden ungkar. Ingen av disse tre lærere hadde nogen erfaring i at undervise barn, derimot var der en "underlærer," der selv var seminarist, der især skulde lære os at "katekisere." Han hadde barn selv, men brukte bibelhistorien ikke som grundlag for religionen, men bare som oplysende eksempler for katekisme og forklaring.

For barneskolen paa landet var i hvert stift git en timetabel hvori der var sagt hvortil hver av ukens skoletimer skulde anvendes. Der var regnet 6 timer skole for hver dag med og fra mandag til og med fredag, og 3 timer lørdag formiddag. Norge hadde været under Danmark fra 1387—1814 og derfra været styret baade i borgerlige og kirkelige saker.

For omtrent 200 aar siden blev der av den da regjerende konge i Danmark og Norge git den befaling at alle hans undersaatter skulde lære at læse og bli konfirmert, og dertil blev Pontoppidans forklaring "Sandhet til Gudfrygtighet" utgit. Gud har i 1 Kor. 11, 28 sagt at "hvert menneske skal prøve sig selv," før han nyter alterens sakramente; derfor bør menigheten, hvem Gud har sat som husholderske over naademidlene, Guds ord og sakramenter (Rom. 3, 2; Mat. 18, 7; 1 Kor. 3, 21—23; Ef. 5, 23—25) hjælpe de unge til at kunne gjøre denn prøve med sig selv. Det er hensigten med konfirmantundervisningen; og for at undersøke om disse unge har den fornødne kundskap i Guds ord til at kunne gjøre en saadan prøve, er det menigheten holder selve konfirmationen for efter spørsmaal og svar at la dem bekjende sin tro og gjenta sin daabspakt.

Pastor N. Koren fortalte os at før, da almindelige folk ikke kunde læse, gjorde man det paa den maaten at presten oplyste ved en eller flere gudstjenester at til den og den tid paa det og det sted vilde han og hans medhjælper, der var valgt av menigheten, være tilstede og undersøke om de unge, som da for første gang vilde gaa til Guds bord og nyte nadveren, hadde saa megen kundskap i Guds ord at de kunde prøve sig selv.

Da folk ikke kunde læse, kunde de heller ikke synge av en bok, hvorfor man ordnet det saa med sangen, at en mand sang en "strofe," f. eks.: "Søte Jesu vi er her" og saa sang hele menigheten efter og med ham. Jeg har flere ganger hørt tyske menigheter synge paa den maaten, og det syntes gjøre sterkt indtryk paa folk. Denne manden fulgte med presten i alle hans menigheter og hadde ganske god betaling; han hadde nok ogsaa med ringningen av klokkene at gjøre, hvorfor han almindelig kaldtes "klokker." Det var helst saadanne som hadde studert for at bli prester, men ikke kunde bli det, fordi de ikke hadde evner eller av andre grunde, saa ordet "klokker" paa vore kanter var likt med en "stakkar" som ikke var dygtig til nogen ting. For henimot 100 aar siden er det aldeles forbi med den bestillingen; nu har man en mand som styrer sangen og læser bønnen ved gudstjenestens begyndelse og slutning, han kaldes almindelig "kirkesanger."

Paa seminariet blev vi oplært til at bruke deler av bibelhistorien som oplysende eksempler paa hvad der stod i katekismen og forklaringen, og det var et stort fremskridt mot før, da bibelhistorien ikke skulde læres før de kunde katekismen og forklaring, men jeg mente og mener fremdeles at undervisning i religion skal begynde med fortællinger av bibelhistorien, og det begrunder jeg med Guds egen undervisningsmaate; det er jo i bibelen den himmelske fader lærer os veien til salighet.

Størstedelen av bibelen er jo fortællinger. Fra begyndelsen av 1ste Mos. og til slutningen av Jobs bok er jo omtrent altsammen fortællinger om hvad Gud og forskjellige skabninger har gjort, fra begyndelsen av Salmenes bok til slutningen av Høisangen er det mere hvad vi kalder opbyggelse.

I profeternes skrifter er og størsteparten fortællinger eller forutforkyndelser om timelig og evig straf og om frelse, men selv forjættelsene om Jesus er for en stor del i fortællingsform, Es. 7, 14 "er frugtsommelig" og "fødes"; 9, 6—7 "er født"; 40, 9 "er forlikt"; 43, 1 "gjenløste"; 53, 1 "er aabenbaret"; v. 2 "opfor"; v. 3 "var foragtet"; v. 4 "har tat" og v. 5 "er saaret," "er knust," og Sal. 22, 2—22 skildrer Jesu lidelse som værende.

I det nye testamente er jo fra Matt. 1 til Ap. gjer. 28, 31 i fortællingens form, fra begyndelsen av brevet til Romerne til slutningen av Judas' brev er det dels nærmere forklaringer av visse dele av vor kristendom og er skrevet til og for mennesker som i flere aar hadde været kristne; men alt er fra Gud, vor himmelske fader, der saa vel forstaar hvad der passer bedst for os, Matt. 10, 19—20: "Sørg ikke for hvorledes eller hvad I skal tale! Ti det skal gives eder i den samme time hvad I skal tale", og Paulus sier i 2 Tim. 3, 16—17: "Den ganske skrift er indblæst av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettelse, til optugtelse i retfærdighet, for at det Guds menneske maa være fuldkommen dygtiggjort til al god gjerning."

I Guds ord har vi altsaa alt vi trænger at vite for at bli salige.

I Ap. gjer. 18, 1 fortælles at Paulus kom til Korint og i vers 11 at han tok ophold der i et aar og seks maaneder, og da han efter aar senere sender menigheten sit første brev, sier han (3, 1) at han talte til dem "som til smaabarn i Kristus," og v. 2: "Jeg gav eder melk at drikke og ikke fast føde; ti I taalte den endda ikke, ja I taaler den endnu ikke."

Der maa altsaa være blit en stor forandring til det værre med denne menighet, siden han forlot dem, og til menigheten hørte baade jøder og grækere (Ap. gjer. 18, 4 og 1 Kor. 1, 22). "Jøder kræver tegn, og grækere søker visdom." Korint var en stor, rik og blomstrende handelsby, og det gjorde maaske sit til at denne menighet syntes den stod litt høiere end andre menigheter. Efter Paulus kom den lærde og veltalende Apollos (Ap. gjer. 18, 24—28 og 1 Kor. 3, 4—5).

I 1 Kor. 15, 22 staar der: "Likesom alle dør i Adam, saa skal og alle levendegjøres i Kristus." Disse ord indeholder jo i faa ord hovedindholdet av hele bibelen, at lære os at forstaa og føle i vort hjerte at vi er skyldige til evig straf, og at Jesus er vor eneste frelser, hvem vi kan faa hjælp av naar vi søker ham med et sønderknust hjerte (Luk. 4, 18) og en sand og levende tro (Ap. gjer. 16, 30—31). Ved den enfoldigste præken om den korsfæstede Kristus hadde Paulus i Korint samlet en stor menighet av jøder og hedninger (1 Kor. 2, 1—5).

Nogen aar efter at Paulus og Apollos hadde forlatt Korint for at forkynde Kristus paa andre steder, dannet der sig flere partier som heftig bekjæmpet hverandre (1 Kor. 1, 11), og efter vers 12 hadde disse partier navne efter Paulus, Apollos, Kefas (Peter) og Kristus.

I 1 Kor. 4, 6 sier Paulus at de skal lære av ham og Apollos, "ikke at gaa ut over det som skrevet er, forat ingen av eder skal bli opblæst for den ene mot den anden." Og i 1 Kor. 15, 1—5 forsikrer han dem at dersom de holder fast ved det evangelium han hadde forkyndt dem, skulde de bli frelste, og bruker tre ganger de ord: "efter skriftene." I 1 Kor. 10, 1—12 nævner han saa det vigtigste av Israels synder, Guds straf og hjælp under deres vandring i ørkenen, og det regner Paulus med til den melk han gav dem, da han grundla menigheten og nu igjen paa grund av deres svakhet saa sig nødt til at gi dem.

Ogsaa i brevet til Hebræerne er der en lignende klage som den Paulus fremførte mot menigheten i Korint. Hebr. 5, 12: "Ti skjønt I efter tiden burde være lærere, trænger I atter til at man lærer eder hvad der er de første grunde i Guds ord, og I er blit saadanne som trænger til melk, ikke fast føde." Saa vises der at den jødiske ypperstepresт kun var et forbillede paa Kristus som den virkelige og evige yppersteprest. I kap. 11 sies der (v. 1): "Men tro er fuld visshet om det som haabes, overtydning om ting som ikke sees." Saa henvises der (v. 4—40) til en mængde av det gamle testamentes troende fra Abel til en mængde av de i det gamle testamente omtalte troende. Som "melk" for disse som har skrives til brukes der altsaa fortællinger fra bibelen. I de følgende breve er der ofte henvist til det gamle testamentes beretninger, der skulde tjene til opmuntring eller advarsel, og om bibelens sidste bok staar der i Aab. 1, 19: "Skriv hvad du saa, baade det som er og det som skal ske herefter," altsaa alt i historisk form.

Betragtningen av sjælens evner vil ogsaa vise det at barns undervisning i religion bør begynde med beretning om de for vor saliggjørelse vigtige begivenheter. I katekismen staar der "fornuft," i forklaringen staar der ogsaa "forstand" om den samme evne, i forklaringen om "følelse" og "vilje", i katekismens forklaring til 9de og 10de bud: "ville." Men i vor sjæl er der en fjerde evne eller kraft, som her bør tages med i betragtning, det er den evne eller kraft vi har til for vor sjæls øie at danne os et billede av det som vi hører eller læser om (Joh. 8, 56). Og saa har vi den ialfald for barn mest brukte sjæleevne, hukommelsen (2 Mos. 20, 8; Luk. 22, 19; 1 Kor. 11, 24—25; Sal. 30, 5; 70, 1).

Følelsen trær ogsaa sterkt frem hos barn; der skal ikke meget til for at faa et 3 a 4 aargammelt barn til at graate av sorg og juble av glæde, og hukommelsen er allerede sterk ved 4 a 5 aars alderen; selv i høi alder kan vi huske mange ting fra vor barndom, men har kanske glemt meget av det som har hændt for kort tid siden; hos os var det et ordsprog: "Hvad man i ungdommen nemmer, man ei i alderdommen glemmer." Fornuften, forstanden, tænkeevnen derimot synes være noksaa svak indtil 10 a 12 aarsalderen, og naar først sin fulde kraft ved 20—25, ja maaske 30 aarsalderen.

Ved undervisning i bibelhistorie er det især hukommelsen, indbildningskraften og følelsen det kommer an paa og tages i bruk. Ved undervisning i katekisme og forklaring er det især fornuft, forstand, tænkeevnen der anvendes og som det især kommer an paa.

Hvad barnas føde for legemet angaar, saa har Herren selv anvist den rette ved ordningen av det organ hvori denne føde mottages, nemlig munden. Almindelig fødes barna uten tænder, ved 7 a 8 maaneders alder begynder "fortændene" at komme frem, og naar barna er to aar gamle har de almindelig 20 tænder i tre forskjellige skikkelser. Disse 20 tænder der kaldes "melketænder" falder almindelig ut fra 6—7 aars alderen, og sterkere tænder vokser frem istedet. Ved det 14—15 aar er der kommet 8 nye rigtig store tænder, der almindelig kaldes "jeksler," til. Hvor megen og tydelig anvisning skaberen og opholderen her har git os om bruken av føden for vort legeme, og skulde der ikke heri ogsaa ligge anvisning for bruken av tiden for vor sjæl? Ti der er jo Gud, vor almægtige, alvitende og vise skaber, som i 1 Kor. 3, 1—3 og Hebr. 5, 12—14 taler til os om "melk" og "haard mat," "fast føde."

(Pastor Jaastad fortæller om en mor som under de største vanskeligheter opdrog sine barn til at bli udmerkede baade som mennesker og kristne.)

Nogen ord om den forskjel der kan være naar barnelærdommen meddeles ved bok eller mund, hvilket jeg lærte av en stakkars mor i Houston menighet. Jeg hadde allerede undervist og konfirmert en av hendes sønner og lagt merke til at han fremsa sine lekser omtrent som han ellers talte, mens der hos de andre var ganske stor forskjel paa deres fremsigelse av leksene og tabellen.

Saa to a tre aar senere var der to brødre av den samme familie, hvilke "gik og læste," og det samme var tilfælde med dem. De fremsa sine lekser aldeles som om de stod eller sat og talte, og jeg sa til mig selv: Der har du noget at lære og var bestemt paa at undersøke det, og fik anledning dertil før jeg hadde ventet. Ved en gudstjeneste kom naboen og konen hans med bøn fra disse gutters mor, om jeg vilde komme og døpe et barn.

Jeg fulgte med disse der skulde være faddere. Før daaben hentet moren mig ind i et kammer, hvor hun bad mig om undskyldning for at hun satte bryderi paa mig. Hun hadde ønsket at faa barnet døpt i kirken, men hun hadde ikke andet end en "bøtt calicokjole", og med den vilde hun gjerne gaat i kirken, men hendes mand vilde blit saa rasende. Saa spør hun: "Hvorledes gaar det med guttene mine? Det er vel daarlig med dem?" Hvortil jeg svarte: "Nei, Deres sønner er rigtig flinke." Saa retter hun hændene mot himmelen og takker Gud mens taarene rinder ned over hendes kinder. (Mere.)

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life.

SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.
ORGAN OF THE NORWEGIAN LUTHERAN CHURCH OF CANADA.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second Nr. in September 1937

Matt. 22: 34-46.

(Rev. John Peterson Sermonettes)

Two Parts in the Catechism.

To-days text is like a review of part of the catechism. And it is interesting because Jesus himself is answering and asking. What parts in our catechism are referred to here? Two of them, to be sure; and what two?

The one referred to in the question put ti Jesus: "Master, which is the great commandment in the law?" what in our catechism does that refer to? The part about the commandments, the law, is, we know, the first one. "The Law, or the Ten Commandments." And which did Jesus say was the greatest? "Thou shalt love the Lord thy God above all things." And the second, he said, was: "Thou shalt love thy neighbor as thyself." But is this correct? This isn't the second commandment in our catechism. No, and yet it is correct. For what Jesus speaks of here is what we call the first and second tables of the law. And that which is the same in both is: "Thou shalt love". That is the great, the principal thing the Lord looks for in both tables of the law, in every one of the ten commandments. So, if we truly "know" the commandments, then we will love—love God and our neighbor. For that is what Jesus did always. And wouldn't it be nicer in the world if there were—more hate? Oh, no, you say. More money? Maybe; but maybe not. More love? Yes, surely. And if earth was full of love it would be just like heaven. So you see what a good thing it is God tells us to do in his commandments.

But there is another part in our catechism referred to in the text. See what it is. Jesus' question points to it. "What think ye of Christ?" We have the best answer possible, and not hard, not very long, in our catechism. I wonder how many of our readers can give it. I am sure many of you know it. Where is it? What is it? Just try to see how fine an answer the second article in our catechism is to this question: "What think ye of Christ?" "I believe in Jesus Christ, God's only begotten Son, our Lord, who was conceived by the Holy Ghost, born of the Virgin Mary, suffered under Pontius Pilate, crucified, dead, and buried; he descended into hell, the third day he rose again, ascended into heaven, and sitteth on the right hand of God, the Father Almighty, from whence he shall come to judge the quick and the dead." Isn't that a good answer to Christ's question? None could please him better, and there is nothing better to know and believe than this. For what better friend, who would it be better to know than Jesus? None, in all the world. And believing in him, trusting him, loving him—why, that saves us, will bring us to heaven.

So to know our catechism is a very good thing. God looks to us to see if we learn and do it, and he likes to see us happy in serving him. Amen.

From the new Business Manager:

Dear Rev. Urness:

Grace and peace in Jesus' name.

I am enclosing the financial statement for Hyrden. (B. O. L. had sent a statement found in Nr. 14 which covers also this statement therefore not incerted. Ed.)

There are 844 paid subscribers and 37 complimentary. Many subscriptions run out in November and December.

I sincerely hope I can do my part as well as it has been done by Rev. Lokensgaard. With kind regards,

Yours truly,

Josef B. Haave.

(Take a look at the label if your subscription lapses in Nov. or Dec.; if so, do not delay but send renewal at once and try to get one new subscription at the same time. — Ed.)

I Am God's Trustee.

A Trustee receives for safe-keeping a given trust and is responsible merely for the security of the trust. Such a trust has been committed to me by the Lord and I am accountable to *Him* for everything that I have; but I am more than a trustee,

I AM GOD'S STEWARD.

A steward is expected to labor with the

1937 BUDGET - SEPT. 10, 1937.

District	*Amount Raised*	*Apportionment*	*Status*	*% Raised*
Eastern	$ 88,142.82	$259,290.00	$171,147.18	34.0
No. Minn.	42,206.03	104,520.00	62,313.97	40.4
So. Minn.	85,258.62	266,325.00	181,066.38	32.0
Iowa	42,633.93	131,655.00	89,021.07	32.4
So. Dakota	32,544.05	99,495.00	66,950.95	32.7
No. Dakota	29,609.55	96,480.00	66,870.45	30.7
Rocky Mt.	7,465.72	12,060.00	4,594.28	61.9
Pacific	9,681.32	26,130.00	16,448.68	37.0
Canada	2,909.19	9,045.00	6,135.81	32.2
No. Dist.	90.50			
Luth. Studs.	1,320.01			
BY FUNDS				
Education	79,041.87	277,763.81	198,721.94	28.4
Home Missions	81,765.96	227,261.31	145,495.35	36.0
For. Missions	92,055.45	267,663.32	175,607.87	34.4
Charities	50,765.12	151,507.54	100,742.42	33.5
Pensions	21,020.03	80,804.02	59,783.99	26.0
General Fund	17,213.31			
	$341,861.74	$1,005,000.00	$663,138.26	34.0

The above statement tells the story of the 1937 ingathering as of September 10, 1937. 34% of the amount needed has come in and more than seven months of this fiscal year have past. A number of congregations have not sent in anything as yet and a large number very little.

This is a very acceptable time for intense activity for the 1937 ingathering. WE MUST ACT NOW. Let us not postpone this work until the latter part of the year when weather becomes unfavorable and roads impassable. Time will then be too short.

How can we speed up the 1937 ingathering NOW?

1. By a careful following up of the weekly-giving and duplex envelope system.
2. By a thorough and prayerful preparation for Mission festivals and offerings.
3. By substantial gifts from the organizations.
4. By cultivating the method of giving "In Memorial Wreaths".
5. By house to house solicitation.
6. By encouraging larger gifts.

—A. J. Bergsaker.

---

trust committed to him in order that it may grow. In this sense God has committed to me certain definite gifts and expects me to administer them as a faithful steward. By applying them to the best of my ability I am to cause the blessing that comes from God's gifts to spread and grow. Throughout my administration of these gifts I am accountable to God. This is indeed a tremendous responsibility, yet I need not fear it, because

I AM GOD'S PARTNER.

Partnership assures mutual cooperation and help. If I am God's partner, I have the privilege of laboring together with God, and the promise not merely of His counsel and guidance, but also the active help and divine blessings of God Himself in every effort put forth in His Kingdom. As trustees, stewards and partners of God, let us labor faithfully. No more is asked; no less is expected.

—Stewardship Sec'y, Am. Luth. Ch.

Marching Orders.

"Speak unto the children of Israel, that they go forward" (Exodus 14: 15).

What a sight that must have been! Here the children of Israel, thousands of them—men, women, children. In front of them, at their very feet, a seemingly insurmountable obstacle, the waters of the sea. Behind them were the chariots of Pharaoh, in full pursuit. What possible hope could there be?

Yet there sounded the command, "Go forward." God had not forsaken His people; they still were His. Between them and their foes, He placed the sheltering hand of His protection. The book of Exodus tells that the angel of the Lord that went before them now moved to the rear; likewise the pillar which had been leading them. As for the obstacle in front, it too had to flee before the hand of the Lord. In a word, the marching orders were not only given; power to follow them was bestowed; protection while the children of Israel obeyed them was assured.

This dramatic incident from the life of the people of Israel forms a parable for our instruction and encouragement as well. Surely the Christian people are His chosen people. They too find themselves surrounded by difficulties as they set out to do His will and work in His Kingdom. Some of them are practical difficulties—lack of means and the like. Others, more serious, are indifference and worldliness within the church and open enmity without. We are prone to murmur, as did the Israelites.

Yet when has God forsaken His own? Is there a page in the history of His Church which fails to tell of His protection? He is still able to part the waters of the seas of difficulty which lie before His Church. He is still able to subdue the power of the enemies which pursue.

So the command is "Go forward." This command, never silenced, is heard with especial distinctness now, as we plan the work of His Church at home and abroad for the fall and winter. Success crowned the efforts of His people on that long-ago day. It always crowns the efforts of those who in the Name of the Lord Go Forward.

—O. G. Malmin.

Christian Education.

A fundamental problem for all the work of the Church is the training of Christian workers for the work of the ministry. Each church body needs to produce its own pastors, its own teachers, its own workers. If it is to attain a normal growth, it must open the door to our young people to prepare themselves for this opportunity as ministers and teachers. No church, without suffering serious harm, can depend upon securing its pastors and Christian workers from outside itself. They must come from the homes and the congregations of the Church. There will be an abundant supply of such workers if our people realize the need of Christian Education for the young people.

If these results are to be realized, it must begin first of all in Sunday schools, parochial schools and a thorough and conscientious confirmation instruction; strengthened and built up by work in the congregation, in Luther Leagues, in Bible Camps and Bible Institute courses.

We cannot stop with this. Our Church believes in a well educated ministry and clearly this is not a time when standards can be lowered. During the past several decades general educational standards have been raised greatly. This requires an increase rather than a decrease in the educational requirements for the ministry. Such preparation is given at our colleges. The primary thought in founding our colleges was to secure an adequate and trained ministry in this country. Through the means of grace and the Christian personality of teachers, the Holy Spirit will move young men to say, "Lord, here am I, send me," and to finish their training at our Seminary.

We do not expect every one who enters college to become a minister. We need trained Christian leaders in the pew as well as in the pulpit. The great issue today is not in the material things themselves but in the way men look upon these material things. Men divide themselves definitely into two groups; those for whom this life is all and everything, and those for whom this life is a preparation for the life to come. There is a constant attempt to secularize all thinking and views of life. The Christian knows that some day he shall give an account for the deeds done in the body. Some day this life will be over. This life must ever be lived with the thought in mind: That I shall meet my Lord and Master face to face.

This is the background and atmosphere of our Christian schools,—from such a background we look for Christian ministers and teachers. It is worth everything it costs the Church, to be able to control and direct that policy in the training of its ministry. Many churches have given up because they felt the cost was too great. We see the results in indifferent attitudes toward the very confessions of some of these churches.

It is fundamental in the building of our Church that we carry on this work of Christian Education. May there be a warmhearted and generous response among our congregations to that part of the Budget to which some seem indifferent—that very essential part—*Christian Education.*

God Wants Our Best.

God wants our best. He in the far-off ages
Once claimed the firstling of the flock, the
finest of the wheat;
And still He asks His own, with gentlest
pleading,
To lay their highest hopes and brightest
talents at His feet.
He'll not forget the feeblest service, humblest love;
He only asks that of our store, we give the
best we have.

Christ gives the best. He takes the hearts
we offer
And fills them with His glorious beauty,
joy and peace,
And in His service as we're growing
stronger
The calls to grand achievement still increase.
The richest gifts for us, on earth or in the
heaven above,
Are hid in Christ. In Jesus we receive the
best we have.

—A. J. Bergsaker.

Announcement.

The Manitoba and Saskatchewan Y. P. L. L. of Canada District will hold its biennial convention July 14—17, 1938. Two speakers, Rev. A. E. Hanson, President Southern Minnesota District, and Rev. Andrew Burgess, both of St. Paul, Minn., were selected by the District Board at its meeting in Saskatoon this summer. Favorable replies have been received from these two men. The Board also favored the Northern part of the Province of Saskatchewan for the convention. Alberta also participates in these plans. May we have invitations for the convention. Send invitations to the president or the secretary.

A. M. Vinge, President,
Ruth Goetz, Secretary.

The Saskatoon Circuit will meet in Saskatchewan River Congregation, Rev. J. A. Berge's call, Sept. 24—26th. The theme is "Santification," based on the Third Article. Opening service on Friday at 11 o'clock.

J. A. Berge, pres.
B. O. Lokensgaard, Sec'y.

Swift Current Circuit Luther League will held a convention Sept. 24—26 at White Valley church south of Shaunavon, congregation formerly served by Rev. K. O. Kandal. The theme for the convention will be: "Our Young People for Christ." Come praying, come believing.

Christi Uglene, Pres.
Margaret Braathen, Sec'y.

The fall meeting for Moose Jaw circuit will be held September 24—26, in Lake Johnston congregation, Mossbank, Sask. Rev. H. F. Johnston's charge. Text 1 Pet. 2: 1—10. Mr. T. Salte will preach the opening sermon; Rev. E. E. Hoff will introduce the theme; Rev. A. K. Odland preaches Sunday forenoon; and Rev. J. B. Stolee gives the mission sermon.

—J. B. Stolee, Sec'y.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION
MRS. I. O. THVEDT, Editor — LANGHAM, SASK.

Report of the Lutheran Daughters of the Reformation District Convention at Saskatoon, Sask.

The forenoon session of the Lutheran Daughters of the Reformation, on Saturday, July 10, 1937, opened by singing.

Mrs. Hoff, Moose Jaw, Sask., read from I. Co. 13 followed by prayer. Miss Alice Stolee, President of Canada District gave a greeting to the convention.

We were priveleged to have Dr. Aasgaard, President of our church, give us a greeting. Dr. Aasgaard asked two questions. First, what is the matter with the church? Second, what is the matter with the individual? He answered them by saying, "It is the lack of love." The test of love isn't to love those who are good to us but to love in word and deed those who are not so attractive. The world needs people who will be kind to each other.

"Lead Kindly Light," was then sung by the Senior L.D.R. from Langham, Sask.

Rev. G. J. Ostrem spoke on the theme, "In His Service". We have various reasons for service: a) those who serve because they have to; b) service for wages; c) service becaus of the love of service. The first essential in order to enter into His Service is to know Jesus Christ as our personal Savior. We will be able to serve God in the proportion we rest in Him.

Several committees were elected.

We had the pleasure to have a greeting from Mrs. Frida Bue Hommes, Vice-Pres. of National W.M.F. Mrs. Homnes brought greetings from our sister organizations in the States. She spoke on the great importance of making 'Life Choices.' We cannot go by throngs to paradise, it is an individual choice.

"Dearest Jesus draw Thou near me," opened the afternoon session. Mrs. Palmer Anderson, missionary from China, read for devotion from Ephesians 6 followed by prayer.

The Ladies Chorus from Outlook, Sask., rendered three numbers.

Greeting by Dr. Lavik. Due to a committee meeting I was unable to be present when Dr. Lavik spoke, so am sorry I can't give even a brief summary of his message.

Greeting by Mrs. Brun, Pres. of W.M.F. for Canada District. She said, "The most beautiful sight that eye can see is youth before God on bended knee." A person's life is mostly composed of choices that he or she has made. Thus there is a great importance of choosing wisely.

We were also favoured with a song by the Junior L.D.R. from Langham, Sask.

Miss Anderson of Langham, Sask., spoke on her work among the Junior L.D.R. Miss Langly of Birch Hills, Sask., gave an instrumental solo.

This was followed by a business session. The Credential Committee reported 19 delegates and 37 visitors registered.

The Constitution Committee submitted the following constition.

Article I. Name.

The name of the organization shall be the Lutheran Daughters of the Reformation, the auxiliary of the Women's Missionary Federation of the Norwegian Lutheran Church of America.

Article II. Object.

The object of this society shall be:

1. To lead the young women to know Jesus Christ as their Saviour.
2. To be a means through which their religious life may find expression.
3. To acquaint them with and train them for Christian service in the Church.
4. To unite the societies of the younger women into co-operative efforts to work in the Church.

Article III. Membership.

The membership of the district shall consist of the young women's societies and children's societies interested in the work of The Lutheran Daughters of the Reformation.

Article IV. Meetings.

The regular convention of the district shall be held at the same time and place as that of the W.M.F. of that district.

Article V. Representation.

Voting members of the convention of the district shall be two delegates from each society belonging to the district, the officers of the Executive Board and such others as the convention may empower.

Article VI. Officers.

1. The officers of the district shall be President, a Vice-President, a Secretary, and a Treasurer.
2. All officers shall be elected for a term of two years at the regular district convention held the year preceding the general convention of the L.D.R.
3. Voting shall be by ballot, a plurality of all votes cast being required for election.

Article VII. District Board.

The District Board shall consist of the officers of the district. At the board meetings, some member, preferably the President of the District Board of the W.M.F. shall be invited to attend.

There was an amendment made to Article VI, part 1. The officers of the district shall be a President, a Vice-President, and a Secretary-Treasurer.

Report was then given by recommendation committee.

1. That the societies be reminded of the importance of sending in per capita dues, triplicate cards, and securing literature for programs.
2. That the circuits be reminded of the appointment of circuit historians.
3. We recommend that we elect officers that live in close proximity to one another for the sake of convience and economy.
4. We recommend that we make much of our circuit meetings in this district where distances are so great.
5. We recommend that local and circuit officers be reminded of the importance of sending in reports promptly.
6. Recommended that we send "Hyrden" to the Dahle's at Shishmaref at district expense.
7. That we send a letter of thanks to the So. Minn. District for the gift of $25.00 to be applied on the travel expenses of our general president.
8. That we express our concern over the Sabbath desecration of our day and that we urge this matter receive the earnest attention of our circuits on their convention programs.
9. That we again stress our objectives to the end that our programs and activity may meet the spiritual needs of our members and God's challenge to surrendered lives.

Report was given by the Nominating Committee. The following officers were elected. President, Miss Alice Stolee, Donalda, Alta; Vice-President, Miss Margaret Langly, Birch Hills, Sask.; Secretary-Treasurer, Miss Irene Rude, Tofield, Alta.

Resolution Committee's report:

The L.D.R. in convention assembled at Saskatoon, July 10th, 1937, submit the following resolutions:

1. We give thanks to God for the privelege of meeting together, a band of Christian daughters around the work of our beloved L.D.R., and for the blessings derived from the inspirational programs.
2. We want to bring the thanks of the Convention to the executive, who have carried on faithfully the work of the past biennium. Especially do we wish to extend our grateful thanks to Miss Alice Stolee for her untiring efforts to further the work.
3. Be it resolved that we extend our gratitude to the General W.M.F. for the interest and encouragement which they have shown us, and especially do we extend our sincere gratitude to Mrs. Brun for her whole-hearted and never-failing support during the past years.
4. Be it resolved that we extend our thanks to Rev. and Mrs. B. O. Lokensgaard, the local W.M.F., and L.D.R. for their part in making our convention a success. To the local congregation for the use of their church. To all who have contributed to the sessions with talks, music, and reports. Especially do we wish to thank Dr. Aasgaard and Dr. Lavik for their encouraging messages. Also to Mrs. Frida Bue Hommes for her inspiring message.
5. Be is resolved that we bring the sincere thanks of the convention to our national president Mrs. I. O. Jacobson for her very inspiring and helpful presence at our convention.

. Song by Senior L. D. R. from Langham, Sask.

Convention offering was then taken.

After the offering we had the pleasure to have a greeting from Mrs. I. O. Jacobson, National President of the L.D.R. Mrs. Jacobson quoted Titus 2: 10 stressing the "Adorning of the Doctrine of Christ." A doctrine when it is lived is beautiful. The reason why the world is not impressed by our doctrine is that they see so little of it in our lives. All that we can do is to reflect the light of Jesus. If the pool is crystal clear we can give forth much purer and clearer light. Mrs. Jacobson closed by saying, "Let us go home and make the 'Doctrine of Christ' beautiful."

The Outlook L.D.R. rendered three songs.

This was followed by the Installation Services for the officers of the L.D.R.

The Lord's prayer was prayed in closing.

Irene Rude, Tofield, Alta.
(Sec.-Treas. L.D.R.)

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE
Rev. A. M. VINGE, Editor — FAIRY GLEN, SASK.

Comments.

"And many lepers were in Israel in the time of Eliseus the Prophet; and none of them was cleansed, saving Na'aman the Syrian." Luke 4: 27.

Strange was it not that there should be many lepers in Israel. It would not have been so strange had there been many in the heathen countries—but in Israel. And that too with help so near at hand. The help was so near that an outsider found it—found it in obeying God. Through the persuasion of his servant Na'aman took God at His word and he was healed.

So it is possible to live in the region of blessing and remain a spiritual leper too. There is a possibility to disregard the simple way of the Gospel and thus forego the cleansing in the "crimson flod." So too it is possible to be Luther Leaguers in Name—and yet pass by the blessing that the Gospel alone can give.

Again we wish to remind our Circuit Presidents of the decision by the Board at its meeting last fall, namely, that the Circuit president contact the locals three times each year, either by a personal visit or by letter. This is very important especially in view of the fact that our circuits are generally so large that to call a circuit worker's conference is often diffcult.

The following is an extract from the article, "Pioneering for Christ in Canada" written by Dr. J. R. Lavik and appearing in Better Leagues for the third quarter.

"This 'Pioneering for Christ in Canada' must be continued in the Luther Leagues. Our young people must be helped to realize that confirmation marks a beginning of a more definitely conscious, intelligent and active Christian life. The Luther League, where it works in perfect harmony with the congregation, is the best agency we have for cultivating a more intelligent faith in our young people and leading them into a consistent and active Christian life. Our Luther League in Canada has also sponsored numerous Bible Camps and winter Bible courses which have done splendid pioneering work for Christ. Luther League conventions have served a similar purpose, many of which have been marked by deep spirituality and have revealed that among our young people in Canada there are many who desire to consecrate their lives to the service of Christ in his church.

But it is not enough that there are young men who desire to offer themselves for the ministry of the Word. Some way must be found so that they can complete the necessary education for this work. Our church believes in a well educated ministry, and clearly this is not a time when these standards can safely be lowered. The past several decades have witnessed a great increase in general educational standards. This requires rather an increase than a decrease in the educational requirements of the ministry also.

The Church has under consideration at present some plans which if they are carried out, will make it possible for well qualified young men to complete a college and seminary course in Canada even though the many not have much money. This is a type of pioneering for Christ in Canada which is of fundamental importance for the future.

(To be continued)

Swift Current Luther League Bible Camp.

The Swift Current Circuit Luther League Bible Camp has again concluded a blessed week, July 1—6. Again a week "In camp with Jesus."

This year we had Evangelist E. L. Scotvold with us as guest speaker. In the morning he spoke on various Bible Characters, and evenings evangelistic services. Gerhard Ostrem, who has been called as missionary to Columbia, South America, spoke on Epistle to Ephesians; Rev. K. Bergsagel of Swift Current, on the Book of Amos; and Rev. O. J. Marken on II. Timothy. All the Bible hours brought much blessing from God. The Christians were strengthened in the faith and some souls decided for the Lord. That brings joy in heaven and also in the hearts of every believer.

The choir singing under the able leadership of George Gilbertson, and stringband under Gerhard Ostrem's leadership gave great inspiration, and brought the hearts more in tune with God.

The only complain we heard was that the days came to an end to soon.

The attendance was very good. One hundred and twenty-five (125) camped on the grounds, and great numbers attended part time.

The business meeting of the Luther League resulted in the following elections: President, Miss Christi Uglene, Frontier, Sask; Vice-President, Clarence Rosdal, Robsart, Sask.; Secretary, Margaret Braathen, Simmie, Sask.; Treasurer, Edgar Moolin, Chambery, Sask. It was decided that the president of the various leagues together with the executive constitute the Board.

A small contribution was made towards the Project.—*Margaret Braathen*, Sec'y.

Luther League of Prince Albert Circuit.

(Continued)

Christ was presented as "Life's Greatest Find", God so loved the world that He gave his only begotten Son, that whosoever believeth on Him should not perish but have everlasting life." The riches of Christ's salvation out weighs all the treasures of earth for time and eternity.

The second speaker emphasized that Christ was found only in the word of God, but God's Spirit is not limited to the place. The word reveals Christ to the inner eye, as the Saviour, who suffered and died for our sins, who is now risen and glorified.

Christ is found through the influence of other Christians, as Peter and Nathanael, in the walks of life, as Matthew, James and John; in a monastery, as Luther; in wrethed surroundings, as Saul in the desert; or in places of sin as Charlotte Eliot at a ball room.

Einar Heimstadt, from Bethania spoke in Norwegian, referring to world conditions and the need for greater effort in our Luther League work to combat the rising spirit of Anti-Christ. He emphasized the need of being "willing" to find Christ.

Student Alexander Thompson in dealing with the topic, "Time to find Christ" emphasized home training of the child in the way he should go. The topic should read, "The Time Christ Can Find Us." God has already received the child in Baptism and the child should be brought up as a child of God. For those who have forsaken the baptismal covenant the time to find Christ is in youth. After the age of youth a person is very seldom converted. Now is the acceptable time when the spirit calls.

Soul winning through Christian example and prayer was discussed in the fourth topic.

Half hour Bible Study period before sessions under the leadership of Rev. A. M. Vinge, formed an important part of the Convention. An interesting and instructive study of the Epistle of James was begun during the convention and completed during the Bible Study afterwards

The opening sermon on Friday, Rom. 12: 1-2, was delivered by Rev. J. P. Tandberg of Weldon.

Student Thompson as guest speaker gave an inspirational address, "Go Through the Gates," based on Is. 62, 10.

The Sunday morning service was conducted by Rev. K. O. Kandal. Rev. T. J. Langley, officiated at the altar. Text Jer. 6, 16.

Record attendance was reached on Sunday afternoon, when 91 cars and 4 trucks were counted at Saron Church.

A program of choral singing under the direction of Mrs. Asals, of Weldon was given by the Weldon, Saron and massed choirs supported by quartettes, trios, duets and solos. Pastor Dalseide, Tandberg, Vinge, Langley, Kandal and Student Thompson gave short addresses. The afternoon was characterized by deep religious fervor.

Sunday evening was devoted in part to testimony. Many young people took part. We give thanks to God for His grace and blessing.

The following officers were elected: President, Einar Haave; Vice-President, Erling Jacobson; Secretary, Markus Langley; Treasurer, George Haugen; Auditors, Einar Heimstadt, Kenneth Arnstadt; Choir Director, Mrs. Asals; Assant Director, Otto Jacobson; Program Committee, Clarence Aasen, Ingvald Kvinlog and Margaret Kandal. —*Oscar Hansen*, reporter.